

(pokračování o kněžství)

Každému knězi klade Bůh Otec na srdce dotaz: Chceš nechat probodnout svůj život podobně jako je probodené Srdce mého Syna, abych v tobě viděl Syna-Krista, a tak se mohl hluboce dotknout tvého srdce? A pokud se Otci kněz takto odevzdá, Bůh Otec odpovídá: Chci přijmout tvé srdce jako Srdce svého Syna a vtisknout do něho své Srdce – Srdce Otce – a darovat tvému srdci, vtisknout do něho mou svatou vůli – vůli Otce! Svou vůli ti pak vždy ukáži, abys ji dokázal správně rozlišit. Jen objetí Srdce Syna Srdcem Otce činí ze Srdce Syna Srdce Otce: tedy Syn přerůstá v Otce! To platí jak pro kněze, tak pro všechny lidi: synovství dorůstá v otcovství v objetí syna otcem. Otcové by měli objímat své syny, aby se z nich mohli stávat otcové.

A takto vlastně všeobecné kněžství objímá kněžství služebné: stejně jako Otec objímá Syna! Proto ti, kteří ve svém srdci plně žijí všeobecné kněžství, objímají – tak, jak je vede jejich srdce – kněžství služebné. Proto učí Pán Služebníky vnitřně (nikoli sentimentálně nebo příliš hlučně) „objímat“ kněze: jejich vyprahlá srdce! A naopak služebné kněze vede Pán k „objímání“ kněžství všeobecného – jakým způsobem? Tak, že kněží usilují v první řadě o intimitu s Pánem a stále se mu odevzdávají (tím zrají ve všeobecném kněžství). Kněží jsou láskou Ježíšova Srdce.

Zmínili jsme, že všichni – jak kněží, tak Boží lid – se musejí neustále rozvíjet ve svém všeobecném kněžství – tj. v důvěrnosti s Bohem. O jaký typ důvěrnosti s Bohem ale mají usilovat? Každý člověk – ať muž, či žena, kněz, či laik – je Bohem formován do kněžství srdce, jež má dvě základní vlastnosti: *kněžství srdce* je vždy milující a zároveň žehnající (na způsob otcovský i mateřský). Muži i ženy, bez rozdílu, ale každému svým specifickým způsobem, přináší Panna Maria svého Syna Ježíše jako nejvzácnější dar: ve svých rukou, ve své náruči, v sobě samé. Také muž i žena mají po jejím vzoru přinášet Ježíše ve svých rukou, ve svém srdci, ve své náruči: tak se oba stávají (všeobecnými) kněžími. Čistý život muže i ženy vtěluje Mariina Syna, a tak se sám Ježíš v nich (v muži i ženě) proměňuje a do nich prolamuje, až se stávají (muž i žena) živou hostií. Nesou v sobě (muž i žena) kněžství, a zároveň jsou „druhým veleknězem“, neboť Ježíš je do nich a v nich zcela proměněný. Jejich rukama může Kristovo velekněžství v nich samotných učinit cokoli, a to podle jejich víry, Pánova rozhodnutí a jeho milosti pro daný moment. Když člověk Pánu vše odevzdává, Bůh v něm vše proměňuje a činí novým.

Muž i žena stále více pronikají do tajemství spojení Otce a Syna. (Já a Otec jedno jsme!) Ježíš žije v nich a s nimi; kdežto nad nimi, s nimi a všude, kam se podívají, je Srdce nebeského Otce. Muž i žena se učí takto žít: srdcem mluví se svým nebeským Otcem ve jménu Ježíše – jako by Ježíš v jejich srdci mluvil se svým Otcem. To mohou činit jen v Duchu Svatém, který je zcela naplňuje a proměňuje:

v jeho síle jsou denně posíláni, stále více připraveni na všechno, co Pán žádá, na všechno, co vyžadují různé situace během dne. Takto jsou muž i žena (s otcovstvím/mateřstvím) požehnáním pro všechny kolem – žehnají bez ustání svým srdcem: stávají se kněžstvem přinášejícím duchovní oběti Bohu příjemné skrze Krista – přijímají misii Otce, který posílá svého Syna na zem jako Velekněze, aby naučil svůj lid žít kněžsky, v duchu chvalozpěvu: „Kněží a služebníci Pána, velebte Pána!“ To samé žije a k tomu se neustále vrací rovněž každý služebný kněz, ale nadto ještě vše zprostředkovává svátostně.

A tak stále vědoměji odevzdáváme sami sebe i nenahraditelné kněze denně do Ježíšova Velekněžského Srdce, aby vyrostla i v dnešní době plodnost mystického těla církve.

S. Luisa Karczubová

Jak čteme výše: Jsme ochotni i my nechat svůj život probodnout proto, aby nás Nebeský Otec viděl jako svého Syna, jako jeho probodené Srdce? Toužíme společně více pochopit tajemství modlitby a chceme jít dál, chceme se skutečně modlit srdcem, toužíme být celí prodchnuti Duchem Svatým? Rozlišujeme tři druhy mystické modlitby: **1. Prostého sjednocení:** Prožíváme bolest s Kristem naplněným bolestí. Spojujeme se s tím, co prožívá Kristus: když pláče, pláceme s ním. **2. Extatická:** Kristovu bolest již „jen“ neprožíváme, ale dotýkáme se jeho bolesti – zde můžeme použít smysly svého srdce – políbíme mu Rány, obejmeme ho, své srdce vytrhujeme ze své hrudi pro Krista a nabízíme mu ho. **3. Přetvářejícího sjednocení:** Prosíme Pána, aby jeho bolest vstoupila do našich bolestí, aby nás účinně přetvářela, toužíme po účasti na jeho bolesti. Jsme pozorní na přítomnost Pána a toužíme mít intimní podíl na tom, co prožívá on sám. Sílu k tomu čerpáme v eucharistii. V této hluboké modlitbě srdce nám často může bránit: naše sebestřednost; to, že podvědomě stále hledáme jen své zájmy – stále vidíme sebe. V modlitbě nejde jen o důvěrnost, ale o důvěřující, Kristu se stále odevzdávající srdce: svěření se mu, oddání se mu cele. Kéž bychom pochopili, že v Kristově Srdci je stále přítomno nejen to, že trpí, ale také to, že pro každého z nás trpět *chce*!

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Co je to poušť? Je to místo, kde kraluje vratkost a nejistota. A na této poušti se vznítí modloslužba. Proč? Lidská přirozenost, aby se zbavila nepevné pouště, hledá religiozitu vlastní výroby. Všechno se ale rodí z neschopnosti důvěřovat především Bohu, do Něho vkládat jistotu a nechat na

Bohu, aby dal touhám našeho srdce pravou hloubku. To umožní snášet i slabost, nejistotu a vratkost. Vztah k Bohu nás činí silnými ve slabosti, v nejistotě i vratkosti. Všimněte si, že vysvobodit lid z Egypta za pomoci znamení moci a lásky nedalo Bohu takovou práci. Obrovskou námahu však vynaložil Bůh na odstranění „Egypta“ ze srdce lidu, tedy na odstranění modloslužby z lidských srdcí. A Bůh stále pracuje na jejím odstranění z našich srdcí. Když se přijme Bůh Ježíše Krista, který ačkoli bohatý, stal se pro nás chudým (srv. *2Kor* 8,9), zjistí se, že uznání vlastní slabosti není neštěstím lidského života, nýbrž podmínkou otevření se Tomu, který je opravdu mocný. Dveřmi slabosti tedy vstupuje Boží spása (srv. *2Kor* 12,10), mocí vlastní nedostatečnosti se člověk otevírá Božímu otcovství. Svoboda člověka se rodí z uznání, že pravý Bůh je jediný Pán. My křesťané máme pohled upřený k ukřižovanému Kristu. Byli jsme uzdraveni slabostí muže, který byl Bůh. Ranami. A svými slabostmi se můžeme otevřít Boží spáse. Naše uzdravení přichází od Toho, který se stal chudým, přitakal ztroskotání a vzal na sebe veškerou naši vratkost, aby ji naplnil láskou a silou. Přichází nám zjevit Boží otcovství; v Kristu už není naše křehkost prokletím, nýbrž místem setkání s Otcem a zdrojem nové síly shůry.

